

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 41/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., bytom K., ktorou namieta porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2003 doručená sťažnosť J. G., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že krajský súd a najvyšší súd spôsobili priet'ahy v konaní a postupom súdov malo dôjsť aj k porušeniu jeho práva na zákonného

sudcu. Namieta skutočnosť, že krajský súd a najvyšší súd neakceptovali jeho námietku zaujatosti voči predsedníčke senátu JUDr. P., ktorá v tejto veci nemala konať.

Sťažovateľ uvádza, že „vyčerpal všetky účinné a dostupné vnútroštátne prostriedky nápravy, ktoré mi dáva k dispozícii slovenský právny poriadok“.

Z týchto dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uznesením zrušil napadnuté rozsudky a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a aby jeho zdravotný stav bol posúdený nestranným znalcom z príslušného odboru medicíny.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001 nadobudol právoplatnosť 30. januára 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 10. februára 2003, je možné uzavrieť, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť navrhovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2003